

Szívhez szóló ősműveltség

A Lét sokkal varázslatosabb, mint amennyit hétköznapi szinten láttatni enged magából. Úgy tűnik, erről a régiek átéléseik alapján átfogóbb ismeretekkel bírtak.

Mind a mesék és mítoszok, a történelem és a vallásfejlődés menete, a nyelvészet, a lélektan és a neurobiológia eredményei, kiállnak egy hajdani női őskultúra létének valósága mellett. A mesék öreganyák uralta régiói, a mítoszok Világszülő Istenanyái, a történelem homályos matriarchális kora, a vallás kezdeti, istenanyai uralmi és papnői időszaka, a nyelvészet kimutatta ókori jobb-féltekés közlési mód, a lélektan flow-ja, és a neurobiológiai kapcsolat a női viselkedésminták és a jobb-féltekés adottságok között, mind a feledett Ősanyai kultúrához kötődnek.

Tegyük hozzá, hogy korunk e legkorábbi világvallási időszakot, csillagtiszteletként határozza meg, melynek matematikájából és mértanából fejlődtek ki a modern tudomány ágai. Ma a jobb-féltekés működésmódok, a női megérzések világa háttérbe szorult, pedig a számtalan tudattalanná vált készséggel való kapcsolatának feltárása rengeteg izgalmas újdonságot ígér. Valódi jelentőségét az érzelmek, a lelkeség, az alkotó erő, az intuíció, és az egyéb módosult tudati állapotok „boldogító” ismeretei mutatják meg. **A Nő a lelki forrás, a Lét, az Élet forrása.** Mélyebb megismerése, lelki ellentmondásainak megvilágítása és feloldása, az érzelmi térkép újrarajzolása, társadalmi és egyéni szinten is kiegyensúlyozottabb emberi kapcsolatokat, tehát lelki békét ígér.

A megismerése útján adódnak kapaszkodók. A női viselkedésminták feltárásával és a férfias mintákkal való egybevetésével kirajzolódhat a jobb-féltekés készségek tere. A használaton kívül hagyott készségek újrahaznosításával pedig, gyakorlati szinten gyengíthető a stressz uralma, nyomása.

A feledett női őstudáskincs billenthetné vissza a felborult lelki egyensúlyt, boldogabbá téve az embert, és párkapcsolati viszonyait.

A női világ

Archeológiai maradványokkal egybecsengő történeti utalások által egyre valószínűbb a földtörténet e női műveltségi szakaszának hajdani léte. Újdonsága, hogy akkoriban az emberek, egységtudati¹ átéléssel forrtak egybe a Világgal, és az egyeztető-szemlélettel közelítve, analógiás párhuzamokat találtak az élet minden területén. Nem is csoda, hiszen a figyelem középpontjába, a (nőies) intuitív jobb-félteke és viselkedési vetülete, az érzelmi és lelki működések kerültek. E lelki működési analógiák mintájára rendezték be a maitól jócskán eltérő, családias jellegű és hangulatú társadalmukat.

Ezért találni akkoriban Nőt a vallási élet élén. Az Istenanya volt a tudás birtokosa, ezért a legkorábbi misztériumok beavatásra várói, az Ízisz, Demeter, Gaia, avagy Rhea Cybele, stb. néven tisztelt Istenanya elé járultak a nagy élet-titkokért. Mára csupán nevetséges adalékká vált, hogy hajdan papnők őrizték az Anyaistennő titkait, és prófétanők közvetítették szent akaratát.

¹ E ma módosult tudatállapotú állapotot emlegetik még univerzális-tudatosságként is, ahol a jobb-féltekés egyeztető-szemlélet működése hangsúlyozódik.

A fennmaradt jegyekből kiolvashatóan, alfa-közeli agyműködés segítette különös szellemi csúcsteljesítményekhez őket.

Ma már aránylag tisztában vagyunk az elme kreativitását serkentő viszonyokkal, a rekorderedményhez a két félteke uralt harmonizálása lenne az alapfeltétel. Ha nekigyürkőzünk, a sípszó felhangzása váratlan fordulatot hoz. Saját értelmi és érzelmi folyamatainkkal állunk szemben, a mérkőzést önmagunkkal vívjuk.

Az érzelmek át-, felhangolása, és a gondolati párbeszéd leállítása lenne a feladat, ami a hétköznapi szintű ellentétes gyakorlati élet miatt, roppant nehéz. A negatív érzelmek lehúznak, a belső monológok pedig megakasztják, apró hullámokra tördelik, darabolják a lélekből induló teljességi áramlatokat.

Az ősi műveltség ebben előrébb járva, szokatlan lelki hatásmechanizmusokkal turbózta fel mindkét félteke üzemmódját, amitől a köznapi halandót is mély, élő, érzeti, mondhatni szent viszonyba kapcsolták a léttel és annak történéseivel.

Mivel az intuitív érző félteke képi nyelvezete teljesen elűt a ma szokásos értelmi megközelítéstől, ezért a mitológiai képekbe ágyazott őstudás még mindig feltáratlan a maga teljességében. Értelmesedésünk modern ösvényén épp a lényegyet, az intuitív, analógiás látásmódot veszítettük el. Mondhatni, amit nyertünk a réven, elvesztettük a vámon.

Robert Graves angol történész Az aranygyapjú c. könyvében erre utalva megjegyzi:

–... A rómaiak általában unalmas, betű szerint gondolkodó népség voltak, a képi ábrázolás zavarba hozta, sőt többnyire felbosszantotta őket. Horatius is maró gúnnyal beszélt a kentaurokról. Ugyan ki látott, – kérdi – félig ember, félig ló szörnyszülöttet?

Nem fogta fel, hogy a kentaurok, szilénoszok, szatírok és más hasonlók egyszerűen pelaszg őslakók, akik e képszerű jelzés szerint a lovak, kecskék vagy más totemállat testvériségéhez tartoztak...

A kétféle eredet

Az értelem hibás használatán veszett el a képekbe rejtett tartalom, az ősi ismeretvilág. Mai hiányosságunk végállomásán, kizárólag egyetlen megközelítésről tudva fordulunk a környező világ felé, holott a prehisztórikus korban élt elődeink még tudtak a megközelíthetőség kettősségéről, és ezek párhuzamában alkották meg a Világ létének kettős elméletét.

Így szólt erről a római Cato (Töredékek):

„És ugyan a világ eredetéről az írók nem egyféleképpen gondolkodnak.

-Mert a Chaldeusok elhítték magukkal, hogy öröktől fogva áll.

-A Phoeniciaiaknak pedig és a Ságoknak, inkább tetszik, hogy kezdete volt.

Ezek közül mind a két rész megegyez abban, hogy Ninus előtt mint egy két száz ötven évvel, mellyek alatt az Arany Kor folyt, a földet az árvíz elborította, és Ság Scythiában született újra a halandó Emberi Nemzet. Ugyan is akar öröktől állónak tartad a világot, s azt véld, hogy először mindent a tűz foglalt el, és lassan az összejövő anyagok embereket képeztek, akár úgy gondolkodjál, hogy az Arany Kor előtt az összeomlott földet árvíz lepte, és a megszáradott anyagból kitüntek az emberek, minden esetre az eredet elsősége a Scytáknak tulajdonítatik, kik megszapordván a világ részeire gyarmatokat küldöttek.”

A két világnézet

Anatómiai felezettségünk nem kérdéses. Az, hogy e felezettséghez eltérő agyi működési kettősség járul, még kevésbé ismert. Pedig jobb féltekénk uralja a testi bal oldalt, és a bal agyfélteke pedig a jobb oldalt, illetve a két félteke, két eltérő idegrendszeri működést irányít, (szimpatikus és paraszimpatikus) valamint még a tudatállapot kialakulásában, úgymond gondolkodó és érző-átélő megközelítési különbözőséget is okoz.

Mivel a tudat öntükröző, ezért az észlelési kettősségünk, két eltérő tudatosságot hoz létre (a köznapi és a módosult, mely utóbbi alváskor is uralja lényünket) melyekhez két ellentétes ideológiai megközelítés tartozik, jól elkülöníthető saját eredetelmélettel, kifejtett kultúrkörrel és eszmevilággal, bár ma csak az egyikről rendelkezünk világos képpel.

Indítékaik ellentétén, az idealista Teremtés és a materialista Nagy Bumm látszólag lefedi a keletkezési lehetőségek két terét. Ám vonásaik szerint, az ok-okozatiság felől közelítő, időbe helyezett, kezdet-fejlődés-beteljesüléssel számoló lineáris eseménysoraik egyezése által, lényegileg még is csak, egyaránt értelmi terméknek tekinthetők.

Az egyenes-vonalú szemlélet árnyékában elfelejtődött a hajdani Örök Világ tana, ennek linearitás felett álló, flow jellegű örök és boldog, krónoszi egyidejűsége és látszat kettőssége, az eredeti földi valóság hasonlóságára. Hiszen az északi félteke tavaszi megújulása egybeesik a déli félteke őszével, és földünkön a forgás miatt, még a napkelte és napnyugta is állandóan és egyszerre történik. A kozmosz eseményeit is hasonlóan képzeltek el, míg egyik helyen éppen egy új csillag, illetve csillag-rendszer születik, addig a mindenség egy másik szegletében összeomlóban van egy hasonló rendszer. (A csillagászat már talált ilyen objektumokat.) Vagyis hívei, a részleteiben folyamatosan és ismétlődően megújuló Világmindenség örök létét feltételezték – és a fizika új Big Bounce elmélete alapján – lehet, hogy joggal.

Az energia nem vész el, csak átalakul. Világunkat, a keletkező (teremtett) majd idővel megszűnő anyag jelenléte mellett, az örök energia lüktető és szüntelenül hullámozó tengere borítja be, hatja át. Látni fogjuk, hogy az örök Világ tana ezen energia-jelleg felől közelítő leírás, ezért tekinthető a lineáris fejlődésméletek ellenpólusának.

Alig tudott, hogy az energia (energiamezők) észlelése emberi lehetőség. (Lásd a Harvard agykutatója, prof. Jill Bolte Taylor, Drámai, rohamos belátás c. előadását.)

Átélessel közelítő őseink úgy vélték, hogy az univerzumot az energiái tölti ki, és sajátosságai hasonlóak a kozmikus rend lényegéhez. (A mítoszi jelképesség is energetikai sémát követ.) Emberi átélés szempontjából, az energia érzeti hullámai, a természet és az élet ciklusai, a körbejáró érzelmi hullámok, analógiás rokonságban állnak egymással, és a női féltekés működésekhez kapcsolódnak.

Ilyen értelemben lett „Női” az Univerzum energia oldala, és túlsúlya okán került a Nő, a mítoszainak középpontjába.

A kerek világ

Az érzékelt világ önmaga ellentéteibe átváltó majd visszatérő folyamatainak örök körforgása, megszülte a KERÉK VILÁG képét, innen jött a kör-szimbólum korai tisztelete. Az intuitív ösfelfogásban ezért sincs kiinduló pont, a világ ÖRÖK. Az Istenanyával való azonosulás vágya, az analógiás látásmódot állította élre, mely a világ lényegét, képek, szimbólumok által tette

megragadhatóvá. Így lett az öröklét jelképe a kör mellett az önmaga farkába harapó kígyó, (sárkány), és a korai ábrázolásokon a Földanya Gigas gyermekeit is kígyófarokkal jelölték.

A Gigantomachia, azaz a gigászok és az olimposzi istenek harcának maradtak ábrázolásai.

Kör, illetve hullám formája által, minden energia alapvetően azonos, és a matriarchális hagyomány megtartóinál szintén társadalmi egyenlőség dívott.

Hérodotosz írta: „Az agathyrsi nép a nőekkel közösen élt, hogy rokonaik legyenek egymásnak s mindnyájan egy családot képezvén, ne viseltessenek egymáshoz se irigységgel, se gyűlölettel.”

Nicolaus Damaschenus: „A galactophagok (tejivók) szkíta nép. Ők a legigazságosabbak. Együtt bírják a jószágokat is és a nőket is. Az öregeket atyáiknak, a fiatalokat fiaiknak, az egykorúakat testvéreiknek nevezik. Senki sem tudja, hogy kinek a gyermeke s ezért mindenki nagyon szeret mindenkit.”

Szó sincs tehát szexuális túltengésről, egyszerűen csak megteremtették, hogy megélhessék azt a közösségi érzést, amely után az elidegenedett modern ember már csak sóvárok.

Vagyis a női korszaknál is megtalálható minden lényeges elem. Volt létszemlélet, hozzá eredetelmélet és ideológia, saját díszítőművészet, egyenlőségi társas viszony, intuitív ismeretkincs, önálló képi közlő rendszer, (ezért írásbeliség nélküli) és még számos párhuzama az újonnan felfedezett Egység-tudat jellemzőivel. stb.

Szűzanyák

Mivel itt a női jellegű világ időről időre bekövetkező megújulása, önmagából, férfi nélkül „szülve” történik, erre a Szűzen-szülés képi hasonlatát találták megfelelő ábrázolásnak.

Pl. a prehellén pelazg mitoszban Euronymé Istennő az élet szülője, aki mint Ős-Anyaistennő, jelképesen, örök, állandó ciklikussággal szüli, újítja meg a Mindenség egyes-más részeit.

A szimbólumokat félreértő utódok, a férfi (apa) nélkül szülő Istenanya tanító jellegű allegóriájában, profán módon szajhaságot láttak. Ahogy a patriachális vallású zsidók – a meg nem értés által az Ős Istenanya képét felmutató – Szűz Máriát szajhának, fiát Jézust pedig fattyúnak tartották.

Ezért ha tisztában vagyunk a legkorábbi Szűzanyák szajhává tételének hatalomszervező indítékával, akkor érthetővé válik, hogy a különféle nevű Szűzanya népei, miért lettek utólagosan a történelmi megítélésben BASTARD-dá ill. SPURIUS-sá, azaz FATTYÚ-vá megteve, és miért vált kultúrájuk a matriarchátusi elemek miatt üldözendővé és irtandóvá.

Keleten a teremtőerő jelképe a kígyó, (Kundalini) miszerint csak ideológiai vetélkedés tette az Atyaisten világteremtésében a korábbi főszereplő kígyót negatív előjellel, a gonoszság és a bűn jelölőjévé.

Körül nézve a történelem színpadán, észrevehetően viszonylag korszakos egyöntetűséggel jött el az Istenatyák értelmi féltékés kultúrája, – lásd. Egyiptom, Irán, India, Hellász, és a Szentföld ez irányú eseményeit, – mindenhol elsöpörve az Istenanyák tiszteletét.

Az ókori értelmezési forradalom átírta a hajdani valóságot, és azóta minden érték, értelmi tudás alapján számítható. Ám a történelem valósága mást tanít nekünk! A mára elutasított „női

oldalunkban,” a beleérző féltekénk mélyén szunnyadnak az élet, közösségi és regeneráló életerői, és a legkorábbi kultúrákban nem véletlenül a nő-jellegű hold hordozta és közvetítette az embereknek a tudást. A műveltséget átadó egyiptomi Thot eredeti hold-jellege, a női-féltekés ismeretvilághoz utalta a keresőket. Az ő korában még állt az egyensúly,: – „Miként fent, azon képen van lent is.”

Még a tudományok alapját jelentő csillagászat is az éjszakai égbolt ismeretéből nőtt ki, a matematikával és a geometriával együtt. Nem véletlen hát, hogy Magyarországon még a közeli múltban is holdban mértük a földet. Nyelvünk, népi kultúránk és vallási hagyományaink, megtartottak minket a Szűzanya, ill. a Boldogasszony népének.

Robert Graves angol történész szerint kb. 3000 évvel ezelőtt kezdődött, és a teljes szemléletváltással végződött az a folyamat, melyben a Szűzanyák nő-központú műveltségét felváltotta a „hím-elv” uralma. A klasszikus műveltséget eredményező RÁCIO zászlója alatt indultak hódító útjukra az újdonsült értelmi ideológiák harcos képviselői, hogy a földi hatalom megszerzéséért. Mára az Aranykor nőelvű, békés földművelő kultúrájának lelki örököseit vagy ádáz fizikai harc folytán kiirtották, vagy vallási agyimosás által, ősi gyökereik emlékét is kilúgozták.

A történeti eseményeket megörökítő gigantomachia mítoszi olvasatában tehát, a Földanya tiszteletén lévő, kígyófarkú titán és gigász jelképű földműves őstársadalmi ellen, harcot indított az olymposzi férfiistenek hódító kara.

Társadalmilag a papkirályi szerepkör is ekkor vált ketté. A világi uralmat a király birtokolta, a vallásit pedig értelemszerűen a pap. Innentől kezdve a templom és a palota intézményei érdekellentétbe kerültek.

A boldogság szellemi térképe elveszett, amikor az új hit feltörekvő értelmi-tudatossága háttérbe szorította a létfontosságú „nőies” érzelmi ismeretek képi utalásait, melyek így az értelem ítélőszéke előtt, megbízhatatlan értékű mesévé degradálódtak.

Kelet és a démonizáló történelem

Minél visszább megyünk az időben, annál nagyobb körben találni meg az Anyavallás hagyatékát. Ez lehetett tehát a mitikus Aranykor, melynek matriarchátusi szellemisége, történeti szereplőivel együtt az enyészet süllyesztőjébe került.

Keleti történeti iratok mesélik el ennek okát!

Bactriában, kb. 2600 éve beköszöntött a zoroaszteri vallásreformáció. Ekkor az élre került Ahura Mazda Isten új parancsainak engedelmeskedő Iránnal szemben, a testvéri Turán a maga ősi hagyományait féltve és védve, megmaradt régi mágus/magor² vallásán, amittől az iráni árák és a későbbi perzsák szemében is a turáni nép, az ellentét Ahrimán/Angromainju, (Sátán) hívének lett kikiáltva. Vegyük észre az Angro-mainju első tagjában álló Ungár nevünket.

A hajdani vallási szakadás máig tartó rivalizálást hozott, melyben testvérnép került a testvérral halalos ellentétbe a valóság történelmi színpadán. Az egyetemes mitológiai képekből és történeti leírásokból kiolvasható a lélektani folyamat.

Az ellentétes agyfelü ideológiák képviselői, lelki és valóság szinten egyaránt, harcba kezdtek az elsőségért. Az értelem szemében ellenségessé váló mélytudat átlátatlan és uralhatatlan lelki világát

² Mágus görögül, Magor perzsául jelent papot.

teljes egészében az ijesztő Pokol birodalmához sorolták. A nőelvű nimrudi-úton megmaradók, a győztes utódok szemében átértékelődve, üldözendővé váltak, vallási főszereplőiből gonosz alvilági alakokat kreáltak! Így lett Bál napistenből, ördögi Belzebub és Belfegor.

Bizony így járt az ősvallás Vénusz planétája is.

Est-hajnali kettős, keleti és nyugati kelése értelmezhetetlensége miatt, a bibliai szemléletben bukott angyal, az ördögök fejedelme lett. A csillagászathoz már nem értők szemében, a 9 hónapig estéli nyugati, utána 9 hónapig hajnali keleti megjelenése, csakis boszorkányos varázslat eredménye lett. Ráadásul Hajnalcillagként, (görögül Luciphoros = Fényhozó) a hajnali égbolt utolsó fénylő csillaga még amikor nap már kel, így a nappal dacolónak, lázadónak tűnt, és bukott angyalt faragtak belőle.

Sárkány

Ha a korszak utolsó méd királyának, ASTÜAGES ill. AZI-DAHA nevének jelentése NAGY SÁRKÁNY, és leszármazottait a perzsák Sárkányivadékoknak mondták, akkor ez olvasat szerint a méd-perzs hatalomváltás is, a méd sárkány, azaz a nő-műveltség hatalmi pozíciójának megdöntését jelenti.

Az „iráni” DAHA-szkiták nevében is az eredetre utaló „sárkányos ill. kígyós-szkitá” jelölés állhat, amit sárkányos zászlóik is megerősítenek. A sauromaták is kígyó-földiek lehettek, az ó-görög SAURO = gyík, valamint sárkányos zászlóik jelzése szerint.

Valódi értelmezésében bakot lőtt a keresztény Szent György is, megölve a női föld-műveltséget jelképező sárkányt. Hiszen a „Föld Művelője” jelentésű Szent GÉ-ORGOSnak, a régi tanítások szerint a megölés helyett inkább meglovagolnia kellett volna az érzelmi erőket jelképező sárkányt. A sárkány megölésével, saját hasadtságát idézte elő.

Kettő az egyben

Eltűnt a női ősfelfogás, pedig a mainál sokkal színesebb és izgalmasabb kalanddá érlelődött az élet, amíg sarkalatos vallási és gyakorlati tételként az ókori ember szeme előtt lebegett a tény, hogy belső késztetéseit alapvetően két impulzus mozgatja. A korabeli tanítók bölcsen, a bemutatott kettős valóságrend kinyilvánításával tartották harmonikus egyensúlyi mederben az emberi megismerés két féltekés iker-áramlatait.

Más szavakkal mondva hajdan, biológiai felezettségünk és ikerhajlamaink kettősségének realitásában, az egyediségre hajló értelmi féltekénk meglátásai mellett, kellő teret kaptak a társas viszonyba hívó érzelmi félteke igényei is.

Vagyis az antik korok emberének életét különös kettősség itatta át.

Életvitelében irányadó lett a valóság és a jelképiség egyidejű jelenléte, amitől kettő az egyben módra, egyszerre járhatta az ész értelmi, és a lélek érzelmi útját.

Ezért a szántóvető paraszt, (GÉ-ORGOS = földművelő) is szenté vált, amikor a tavaszi szántással megszentelte GÉ-GAIA Földanyát, és vetéskor Szent Nászt (Hierogamos) ülve vele, a Földanya méhébe (a belső SZÜNT világba) dugta, illetve vetette, az Életnek mondott magokat. Nyelvünk talán innen rokonítja a SZENT, a SZÁNT, és a SZÜNT szavakat!

A figyelem energia-természetét tehát már korán felismerve és hasznosítva, szimbolikus képi megjelenítésen valamint rituális cselekményeken keresztül, figyelmi energiával telítve életre hívták a lét rejtezésbe vonult, érzelmi-szellemi oldalát.

Nem elégséges éjszakánként öntudatlanságban bejárni a lélek birodalmát, a modern ember feladata tudatosan is visszatalálni elhagyott lelki központjába.

Isten képére (analógiás szóképzés)

A beszéd terén is Isten-központú analógiás közlő rendszer született.

Isten állva az ősi, másoló kultúra gondolatiságának központjában, a hozzá hasonulni vágyók a közlésnél is másoló-egységesítő rendszert alakítottak ki. Istenükről adtak nevet környezetük fogalmainak. Ezért a helyi vagy törzsi istentől való származás jelzéséül, és a hozzá való hasonlóság hitében, hasonló elnevezést kapott:

- maga a törzs vagy nemzetség,
- isten fennhatósága alatt álló terület, (ország) és a környező földrajzi elnevezések egy része.
- Istene nevével egyező címet viselt földi képmása, a törzs vezetője, és
- hasonló módosulat jelölte az istenség gyermekeit, azaz a törzs egyedeit, (ember).
- Az emelkedett eszmények és a kultikus jelentőségű tárgyak és fogalmak is mind-mind, hasonló gyökkel jelöltettek

Istenek nevééről jött és mai megmaradt szavak,: Erosz nevéből lett az erotika szó, a lélekvezető Hermészről az útjelző hermák, Gaia-GÉ Földanya nevéből lettek a görögben Gé, (geo), = föld, szántóföld, ország, és szárazföld jelentésű szavak. Flora, a tavaszi virágzás ős-itáliai istennője után lett a latin flora (növényzet) a flores (virágok) a floridus (virágzó, nyíló) az angol flower és a francia fleur (virág). Az eredetjelölő logika miatt lett a SPANYOL vadászeb SPANIEL, és az ősi római-hispán ellenségeskedés miatt, a latinban SPION a kém, Istár/Histárról lett a história, a csillag, Kronosról a kronológia, Pánról a pánik, stb. stb. stb.

Így lett a cumániai kunok ura a kán, és istenük Khám/ Khan. Stb.

Még egy példán keresztül összegezve:

a „svéd-germán” kultúr-ősök, a Gotlandban lakó gótoknak egyik királya Göttrich, Gotenburban (Göteborg-Gótvár) székelte, (itt hömpölyög a Göte-alm folyó). A gótok Gott Istene jó, azaz gut lévén, láthatóan a jóság szavát is tőle vették, és götze = bálvány képében szimbolizálták. A német és svéd nyelv hasonló alakú szavainak nagy része az emelkedett eszményekről, másik részük pedig a kultikus tárgyakról szólt, pl.

a német: gut = jó, gatt = férj, hitves, gütig= jóságos, kegyes, szives, götze = bálvány, stb.

Tehát egyrészt a származás jelölésére, más részt az Istenük jelenvalóságának örök előtérben tartására alakult ki a beszédben, a nevet idéző, hasonló gyökökre épülő nyelvi rendszer.

Számtalan egyezést gyűjtöttem össze statisztikai bizonyítékkal, ezért merek hivatkozni az idegen nyelvekben is előjövő kulturális név-gócokat adó szóbokrokra.

A hasonló alakú név-gócosulás (szóbokor) mellett, különös bizonyító erővel bírnak a polarizálódott jelentésű szóalakok.

A vallásváltások hatalmi szerveződéseinek polarizáló szándéka a nyelveket is utolérte, és egyes korábban követendő eszmények, később elítélendő tartalmat kaptak.

Így lett a korábban dicsőséges szkíta névből, északon (izlandi) skitugu = (dán) beskidte = mocskos jelentés, és délen a vándor jelentésoldalból (horvát) skitnica = (bolgár) szkitnyik = csavargó kifejezés. Hasonló átalakuláson mentek keresztül a következő népvnevek: Arám→haramia, Vand-al→vandál, Brigantii→briganti, Cimber/ Kimmer→cimbor, Fönic→fene, Frank→franc, Ugor→ogre, a (gaskonyi) fr. Gasconado→hetvenkedő, nagyszájú, így jött a sváb-bogár, stb. stb.

E nyelvi polarizáció legnagyobb vesztesei maguk az ősi Istenanyák voltak, mert a legélesebb váltás hajdani SZŰZ jelzőjünkkel történt. A szűz kifejezésére alkalmazott szó átfordult, és szajha jelentést nyert.:

- ném. Magde = szűz és szolgáló, (ágyas)
 - ang. Maiden = szűz és szolgáló, (ágyas)
 - ném. Dirne = lány, hajadon, és szolgálólány, kurva
 - szlovén/ horv. Devica és ukr. Diva = szűz, ám cseh Devka = szajha
 - ógör. Partheniosz = szűz, és a Partheniasz = ágyas gyermeke (fattyú)
 - cseh Bohiné = Istennő, és Béhna = szajha,
 - az ógör Coré = Istennő, fiatal lány, hajadon, szűz, viszont a Cár = hulladék, és szolgál.
- Mindezen ismeretek fényében bátrabban vehetjük elő a pre-hellén Macar Isten „magyari” kapcsolódási pontjait.

Az ókori Szamosz, Kiosz, Kosz Ciprus, Rodosz és Kréta, Macar Isten boldog-békés uralmának emlékére viselte a „makarok szigetei, illetve Makaria” jelzőt, (mint boldogok szigetei) különösen fontos, hogy az a Kréta is köztük van, melynek magasműveltsége alapozta meg a későbbi kalsszikus görög kultúrát. (Macaros ó-görögül boldog, ebből lett a görög Makariosz, az orosz, Makarij, és a spanyol Macario név is.)

Makar a kréta-mükénéi földműves kultúra Istene, nevének boldog értelmét megokolja a korai szemlélet, hiszen még Cató idejében (i.e. III sz.) is a legnagyobb dicséretnek számított, a: „jó földműves, jó telepes” szállóige. (*24)

A GY hanggal nem rendelkező görög nyelv tehát máig fenntartotta a MAKAR jelentéskör „boldog” oldalát. Nyelvünk viszont a MAGYAR/ Moger-ből épp a polarizált MOGORVA ellentétet őrzi, amely jelentések a fentiek szerint kapcsolatban állnak. Szkíta előéletünk okán találni meg ógörögben a Scytha névből képzett Scythrosz = MOGORVA szót.

Nálunk is élt Boldog Isten tisztelete, igazolja ezt a „szegény ember szándékát Boldog Isten bírja” közmondásunk, valamint Boldogasszony Istenanyánk hagyományköre.

Ebben kultikus összetartozásukra utalva együtt állt a régi palóc házban a mestergerenda két tartóoszlopa, a Boldoganya és a bálvány. A pogány körű, de lényegtelen női isten-fél, a Boldogasszony bár a keresztény Szűz Mária képében rejtve ugyan, de tovább élhetett, ám a hím rivális Boldog Istenünknek mindenképpen tűnnie kellett, s maradt helyette a „neve-sincs” azaz csak utaló, bálvány szó.

Ősvallásunk Boldog Isteneinek összetartó-boldogító ismereteire az enyészet, gyermekeire pedig az üldöztetés sorsa várt. Holott a mai viselkedés-kutatási ismeretek is oda mutatnak, hogy ősi egyeztető

szemlélet tette hasonlónvá például a BAL és a BELSŐ, szavakat, hiszen a Bal oldali testrészüket felügyelő félteke a Belső érzelmek idegi fészke is egyben, aminek működési dominanciája főleg éjszaka érvényesül, ami pedig a régi istentiszteleti maradványnak, a BÁLozásnak az ideje volt.

Nyelvünkben Istennel telt BELSŐ állapot a BOLDogság, a BÖLcsesség és BOLondság, melyekhez az érzelalapú belvilági ősműveltség ősi istenének beszédes BÉL-BAÁL neve értelmileg kapcsolódik. Nyilván, a téli alvilágba készülő BOLDOG avagy BÁL Napisten nyár végi búcsúztatójáról szól, a vidéki búcsú, (régén BULcsú,) ünnepünk szava. A pogány isteneket a szent áldozati állatok BELsőségei illették meg, ez volt a szent rész. A belekből jósoltak, és ma a tudomány már a legfontosabb immunszervünknek, egy második agynak hirdeti a bélrendszert.

A női entitások, az éjjel domináló termékenységi, valamint a létfenntartó vegetatív, azaz ösztön (ösztön-isten) folyamatokhoz kötődtek, ezért jelentek meg a legkorábbi ábrázolásokon az Istennők fáklyával, avagy csillagokkal, holddal együtt.

Nő = Ország

A Nő, az Anya ősi tiszteletének emlékét az elszigetelt kelták mitológiája máig megőrizte.

Ott az istennő testesíti meg az országot, és akié lett, aki feleségül nyerte az istennő-királynőt, azé lett az ország uralma is. Nyilván e hagyományos ősfelfogás miatt tétetett keleten egyenlővé, az éltető ország az életet adó és fenntartó Istennővel.

Így kerültek azonos hangalaki körbe:

Magyar	ISTEN = isten
perszi	IZDAN = isten, és ország
török	ISZTÁN = ország,
örmény	ASZDÁN =ország, város
szanszkrit	SZTÁNA=.....hely

Innen jöttek a ma is lévő isztános országnevek,:

pl. Pakisztán, Afganisztán, Kazahsztán, stb.

Eltűnt már Sag(k)asztán, Seisztán, To(k)harisztán, Chusisztán, Lazisztán, Baltisztán, Dagesztán, Dardisztán, Kohisztán, Kafirisztán, Kurdisztán, Gharsisztán, Badakhstan, Kandisztán, Arabisztán, (Khuzisztán, Dagsasztán) Lurisztán, Farsisztán, Hajasztán, Boristhenés, Radzsasztán, Esztónia, Dsenaszdán, (Kína) és Phalestina, stb. A perzsi Gul-isztán = Rózsa-kert, míg a közeli Mog-isztán pedig, Pálmák-vidéke jelentésű.

A város, a kert, a vidék, a hely és az ország jelentések, az „Isten fennhatósága alá tarozó behatárolt és kijelölt terület” fogalomkörében rokonok.

Analógiás rendszerű alkotásokat találni az ősiség terén mindenfelé. Érdeemes lenne teljes egészében feltárni a női tudáskincset.

Bognár Ferenc

Visegrád